

Festmiddagen planlægges – og begynder

*Et gæstebud er i og for sig selv en
vanskelig sag, thi om det end er
arrangeret med al mulig smag og
med talent, så hører der dog
endnu noget til – lykke nemlig*

Kierkegaard

Det var en af de sidste dage i juli måned om aftenen henved kl. 10, at deltagerne samlede sig til hint gæstebud. Dato og årstal har jeg glemt; sligt interesserer da også kun hukommelsen, ikke erindringen.

Stemning og hvad der sorterer under stemning er alene erindringens genstand; og som den ædle vin vinder ved at passere linien, fordi vandpartiklerne fordamper, således vinder erindringen også ved at tabe hukommelsens vandpartikler: Dog bliver erindringen ligeså lidt derved en indbildning, som den ædle vin bliver det.

Deltagerne var fem: Johannes med tilnavn 'Forførelsen', Victor Eremita, Constantin Constantius og endnu to, hvis navn jeg just ikke har glemt, hvad der var temmeligt ligegyldigt, men hvis navn jeg ikke fik at vide. Det var som havde disse to intet *proprium*, dvs. egenavn; thi de nævnedes bestandigt kun ved et *epitheton*, dvs. en tilføjelse.

Den ene blev kaldt: Det unge Menneske. Han var vel heller ej mere end nogle og tyve år, slank og fint bygget, meget mørkladen. Udtrykket i hans ansigt var tænksomt, men mere end dette behagede hans mine, der elskelig og

indtagende udprægede en sjæle-renhed, der harmonerede ganske med hans hele skikkelses næsten kvindelige vegetative blødhed og gennemsigtighed.

Men denne ydre skønhed glemte man dog igen over det næste indtryk, eller man beholdt det kun *in mente* medens man betragtede en yngling, der kun dannet, eller for at bruge et endnu sartere udtryk, opdægget ved tanken, næret ved sin sjæls eget indhold, intet havde haft med verden at skaffe, hverken var blevet vakt og opflammet eller uroligt og forstyrret. Lig en søvngænger havde han loven for sin optræden i sig selv, og hans elskelige velvillige mine angik ingen, men afspejlede kun sjælens grundstemning.

Den anden kaldte de 'Modehandleren', hvilket var hans borgerlige stilling. Af ham var det en umulighed at få et helt indtryk. Han var klædt efter den allernyeste mode, krøllet og parfumeret, duftende af *eau de cologne*. Hans optræden var i et øjeblik ikke uden *aplomb*, dvs. ligevægt, men i næste øjeblik antog hans gang en vis dansende festlighed, en vis svæven, som hans førlighed dog indtil videre satte en grænse for.

Selv når han var mest ondskafuld i sin tale, havde hans stemme bestandigt noget af den butik-behagelighed, den galanteri-sødlighed, som vist var ham selv yderst modbydelig, og kun tilfredsstillede hans trods.

Når jeg nu tænker på ham, forstår jeg ham vel bedre, end da jeg så ham træde ud af vognen og uvilkaarligt kom til at le. Imidlertid er der dog modsigelse tilbage. Han har forgjort eller forhekset sig selv, ved sin viljes trolddom tryllet sig ind i en næsten fjantet skikkelse, men har ikke ganske tilfredsstillet sig selv deri, hvorfor refleksionen af og til titter frem.

Når jeg nu tænker derpå, forekommer det mig næsten absurd, at fem sådanne mennesker får et gæstebud arrangeret.

Der var da formodentlig heller aldrig blevet noget af, havde ikke Constantin Constantius været med.

Hos en konditor, hvor de undertiden traf hinanden i et afsides værelse, havde sagen engang været bragt på bane imellem dem, men var faldet aldeles igennem, da spørgsmålet blev, hvem der skulle stå i spidsen.

Det unge Menneske erklæredes uskikket, Modehandleren havde ikke tid. Victor Eremita undskyldte sig vel ikke med, at han havde taget sig en hustru eller købt sig et par okser, han skulle prøve; men om han end her ville gøre en undtagelse og komme, så ville han dog frabede sig den høflighed at stå i spidsen, 'og talte herved til i tide'.

Dette fandt Johannes var et godt ord på rette sted, thi efter hans begreb var der kun en, der formåede at anrette et gæstebud, det var den dug, der breder sig og sætter alt frem, blot man siger: Bred dig.

En ung pige var det ikke altid rigtigt at nyde i hast, et gæstebud kunne han ikke vente på, og var i almindelighed ked af det længe forud. Dog, skulle der gøres alvor af dette, fordrede han en betingelse, at det blev indrettet på *auf einmal einzunehmen*. Deri var alle enige. Den hele omgivelse skulle dannes fra ny, og alt tilintetgøres, ja førend man stod op fra bordet måtte man end også gerne fornemme tilberedelserne til tilintetgørelsen.

Intet måtte blive tilbage, end ikke så meget, sagde modehandleren, som der bliver af en kjole, når den syes om til en hat; intet, sagde Johannes, thi intet er ubehageligere end et affektions-stykke, og intet modbydeligere end at vide, at der et eller andet sted er en omgivelse, der på en umiddelbar og næsvis måde vil være en virkelighed.

Som nu således samtalen var blevet levende, rejste Victor Eremita sig pludselig op, stiller sig ud på gulvet, vinker med hånden som den, der befaler, holder armen udrakt som den, der løfter en pokal, og som svingede han et bæger